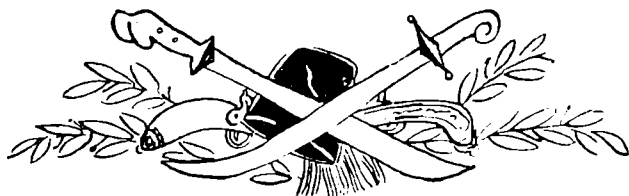

Ἐπαρ. Ἰ. Μαλαίνου

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

ΑΘΗΝΑΙ

689.1 ΜΑΛ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΗΜΟΣ Ι. Π. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ :

Προσφορά

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ : 19-6-84

Α. Ε. 4274

Α. Τ. 889.1 ΜΑΛ

Α.Ε. 412 74

Ἐπαρ. Ἰ. Μαλαίνου

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

ΑΘΗΝΑΙ - 1954

Σὰ νὰ ἦταν κάποιο θέλημα, σὰ νὰ ἦταν κάποιο θάμα
μὲ μιᾶς ἀλλάζει ἡ ἀγαθή, λυπητερὴ θωριά,
πῆρε φτερά ὁ ἀντάρτης νοῦς καὶ πείσμων ὁ πόνος·
δὲν ἔχει ὁ χάρος σύνορο, δὲν ἔχει κι ἡ ζωὴ,
τούτη ἡ φωτιά ποὺ κόρωσε πρέπει νὰ πάη τὰ ψήλου,
νὰ φέξη, νὰ μὴ ντροπιαστῆ, νὰ φτάση τὴν κορφή.

Ψαράδες καὶ ξωτάρηδες, τῆς Ρούμελης οἱ κλέφτες
τὴ λύραν ἄκουσαν μαζί στὸ γύρο τοῦ χοροῦ,
—σὲ τού' τῆ γῆς ποὺ τὴν πατοῦν ὄλοι θὰ μποῦνε μέσα·
βαριά εἶναι τὰ πατήματα, μακρόσυρτη ἡ φωνή,
πότε νὰ νείρεται χαρές, πότε καπνοὺς κι ἀντάρες,
πότε καημοὺς τῆς λεβεντιᾶς, καὶ βρύση εἶναι ἡ καρδιά.

Τῶν ταπεινῶν κι ἀδόξαστων κι ἡ φλόγα κι ἡ θυσία,
 τῆς πενιχρῆς, ἀπόμερης ζωῆς ἀναλαμπή,
 σὰν πανηγύρι στὸ πλατύ, πολεμικὸν ἀλώνι,
 γαῦρα τὰ μέτωπα ψηλὰ πρώτη, στερνὴ φορά,
 δὲ ζήλειψαν τὸ διάφορο, δὲν εἶναι χαροκόποι
 κι ἔμειναν ὅπως ἦταν πρὶν ἀγνώριστοι κι ἀγνοί.

Εἰς τὴ μικρὴ, στοχαστικὴ κι ἐγκάρδια πολιτεία
 τὰ μάτια τώρα ἐστύλωσε τοῦ κόσμου ἡ ἀπαντοχὴ·
 μαζὶ μ' ὄλα τὰ σύνεργα τοῦ σατανᾶ τεχνίτη
 κι ἀπὸ παντοῦ μαζεύτηκεν ὁ ἀθέρας τοῦ κακοῦ.
 Ποιὸς νὰ παλέψη δύνεται τὸ ἀγορασμένο πείσμα ;
 —Μόνον ἡ θυσία, τοῦ λυτρωμοῦ ὁ ἀνίκητος σταυρός.

Στά μετερίζια όλονυχτις λαγοκοιμῶνται οἱ βάρδιες,
 σά θάλασσα πού ξύπνησε τοῦ ἐχθροῦ ὁ ἀνσασσμός
 καί τὸ 'νά τ' ἄλλο ἀκολουθεῖ τὸ λυσσασμένο κύμα·
 τὸ ξέρει ἢ νύχτα, τὸ 'βλεπεν ἢ ματωμένη αὐγή,
 λαὸς κρατοῦσε τὰ σπαθιά, στήν πίκρα γυμνασμένος,
 στ' ἀποσταμένα χέρια του δὲ στόμωσαν ποτέ.

Τ' ἄρματα τὰ δοκίμασαν, τ' ἄρματα καί τὰ χέρια
 καί τὴν πιστὴ κι ἀδάμαστην, ἀνόθευτη καρδιά
 στῆς μόχνης τὸ ἀγκομαχητό, στῆς νύχτας τὴν ἐνέδρα·
 στοὺς σπαραγμούς, τοὺς σκοτωμούς, στῆς χρείας τὸν ξεπασμό,
 τέσσερα χρόνια πέρασαν στὴν ἄγρυπνη φοβέρα
 κι ἔφτασε πλέον ὁ παιδεμὸς στὰ ὕψη τοῦ γκρεμοῦ.

Σάν ξαφνισμένη ή άνοιξη μέσ τά ρημάδια φτάνει
 μαζί με τά πρωινά πουλιά, τά μύρα τών άνθών.
 με τά παιγνίδια τών νερών στην κουρσεμένη λιμνη
 κανείς δέν τή κατάλάβει, τήν ώρα νά χαρή
 τώρα που άκοϋν πολϋ κοντά νά οίμώζη τó σκοτάδι
 σά νά 'ρχεται άπ' τά τρισβαθα τής γής ó κοπετός.

- Θολό ποτάμι διάβαινα στή μέση ματωμένο,
 τó κύμα του με παίδευε σά νά ήταν ζωντανό
 κι έκει που τó πολέμαγα μου κόπηκε ή φωνή μου·
 —κι άν σε ταράζη ó ύπνος σου νά μην τó μελετάς,
 στο δρόμον όπου πήραμε μην ψάχνης για σημάδια,
 θολή κι άλλόκοτη, σκληρή σαν τ' όνειρο ή ζωή.

Τοῦ μαρτυρίου περίσσεψεν ἡ ἀβάσταχτη ἀγωνία
 θαμπὰ τὰ μάτια κι ἔτρεμαν τὰ γόνατα λυτά,
 καθένας τοῦ ἄλλου ἐτρόμαζε τὴ μολεμένη ἀνάσα,
 πλῆθος τὰ ὄρνια ἐσύναζαν τὸ μαῦρο τους στρατό,
 σὰ ν' ἀπλωνόταν σάβανον ἀπάνω ἀπὸ τὴ χώρα.
 πὺ εἶχε ἀπομείνει μοναχὴ στὸ ψυχομαχητό.

‘Ο ἀπελπισμὸς σταμάτησε στὴ φονικὴ μανία’ —
 γιὰ νὰ μὴ ἴδουν τὴν ἄτιμη σκλαβιά τοῦ χαρεμιοῦ
 οἱ ἀχνές, γενναῖες συντρόφισσες τῆς πείνας καὶ τῆς δόξας,
 νὰ βάλουν τὸ σκληρότατο λεπίδι τῆς σφαγῆς.
 ‘Ὅμως κανεὶς δὲν τὸ μπορεῖ, λίγοι τὸ ξεστομίζουν,
 ὥσπου ὁ Δεσπότης πρόφτασε νὰ δέση τὴν πληγὴ.

Ἡ ἀγάπη Του, Θεοῦ χαρά, τὴν πίστιν ἀνασταίνει,
 μετανιωμένοι οἱ ἁμαρτωλοὶ κράχτες τοῦ ἀπλπισμοῦ
 τὸ νέον ἐπῆραν βάπτισμα στὸ νάμα τῶν δακρύων.
 Τὴν κερδισμένη λευτεριά τὴν κέρδισαν ξανά,
 θὰ μείνουν ὅσοι εἶναι ἕτοιμοι, γιὰ τὴ θυσία ταμένοι
 κι ὅσοι βαστοῦν γιὰ πόλεμο θὰ βγοῦν μὲ τὸ σπαθί.

Ὅλα συντριμμια κι ὄλοι ἀκοῦν τὴν ὕστερη καμπάνα,
 τίποτε πιά δὲν καρτεροῦν, ἡ θύρα εἶναι κλειστή
 κι ἂν τώρα στάθηκαν ὀρθοὶ στὴν ἄκρη τῆς ἀβύσσου
 θανάτου ἐλπίδα ἀπόμεινε, γιὰ κείνη πολεμοῦν·
 μὴν τὴ μετρήσης τὴ βουλή στοῦ λογισμοῦ τὴν πήχη,
 σπόρος ζωῆς κι ὁ θάνατος, ζωῆς καὶ λευτεριάς.

Γυμνή, περήφανη ψυχὴ τὰ πάντα εἶχε πετάξει,
 τὸ μῖσος ἦταν ἄσχημον, ἀνίκανη ἡ ὀργή,
 τὸ θεῖο τραγοῦδι τῆς χαρᾶς ἀπὸ καιρὸ εἶχε σβῆσει,
 κατατρεγμένοι οἱ πόθοι τῆς εἶχαν λησμονηθῆ,
 τόσο ψηλὰ ποὺ ἀνέβηκεν ὁ φθόνος δὲν τὴ φτάνει,
 κι ἦταν ἀνάλαφρη, ἡμερη σὰ φέγγος πρωῒνό.

Σιμώνει ἡ ὥρα ἡ φοβερὴ κι ὁ φόβος δὲ ζυγώνει,
 μονάχα ὁ πόνος δέρνεται βουβὸς τῶν χωρισμῶν·
 ἔφτασαν τώρα οἱ Μάρτυρες στῆς νίκης τὸ κατώφλι
 κι ἡ νύχτα θ' ἀλαφιάζεται, θὰ μελωδῆ ὁ ψαλμὸς
 τῶν τελευταίων τῶν ἀσπασμῶν κι ὡς θούριον θ' ἀλαλάξη
 τὴν ὥρα ποὺ ὁ μυσταγωγὸς θ' ἀνάβῃ τὸ δαυλί.

Ήταν άργό και δύσκολο τοῦ δειλινοῦ τὸ βῆμα,
 βαλαντωμένο ἀπόσταινε, λιγόστευε τὸ φῶς,
 τὸ πρῶτο σκότος ἄπλωνε τὴ σταχτερὴ φτερούγα,
 στίς τάπιες ἔφταναν σιγὰ κι ἀνάρια οἱ συντροφίες,
 μὲ τὰ λαμπριάτικα σκουτιὰ σὰ νὰ ἦταν πανηγύρι,
 τὸ ξόδι ὡς νὰ προβόδιζαν λεβέντη σιωπηλές.

Μαῦρο μαντίλι ἐφόρεσε καὶ σταυρωτὰ τὸ δένει
 νὰ κρύψη τὰ ξανθὰ μαλλιά, νὰ ἰσκιώση τὴν εἰδή,
 ζεστό, στεγνὸ τὸ χέρι της βαστάει τὸ γιαταγάνι
 καὶ κάτω ἀπὸ τὴ φέρμελῃ στὴ ζώση τὸ χαρμπί,
 γιὰ τὸ στερνὸ τὸ πάλεμα, τοῦ σπαραγμοῦ τὸ χτύπο,
 μὲ δαῦτο τὴν ἀσκλάβωτη νὰ σκίση τὴν καρδιά.

Πνοή γλυκιά, άνοιξιάτικη δροσάτη κατεβαίνει,
 τή στέλνει ό σκοτεινός Ζυγός, στη λίμνη ό άπαλός
 ό φλοῖσβος θρήνος ἔγινε και φτάνει στα γεφύρια·
 μπροστά ή φωτιά, τó σίδερο και πίσω ό χαλασμός
 κι έδω ή άνίκητη ψυχή σιγομιλεῖ με τ' άστρα,
 με κάποια άπόκοσμη φωνήν άγάπης που εύλογεί.

Μές στο σκοτάδι άγρίεψεν ή άπελπισμένη μάχη,
 τά καριοφίλια έσώπασαν και τó χατζάρι όρμᾶ
 μουγγό, πιστό και πάλευε στο αίμα ραντισμένον,—
 ό τελευταῖος της άσπονδης φρουρᾶς πολεμιστής.
 Στο δρόμο, στον άνήφορο πολύ βαραίνει ό Ίσκιος,
 σε κάθε βήμα καρτεροῦν οί τάφοι κι οί βωμοί.

Ξημέρωμα κι δλόγυρα μαῦροι καπνοὶ τὸ ζώνουν,
κάποιοι ποὺ γύρισαν νὰ ἴδοῦν στὴ ράχη τοῦ Ζυγοῦ,
στὸν κάμπο κάτω ἢ σιωπὴ βαριά εἶναι τοῦ θανάτου
καὶ μὲς στὴ χώρα ἐμάνιασε τοῦ χαλασμοῦ ἡ βοή.
Διάβηκα ἀπὸ τὶς τάπιες Σου, καημένο Μεσολόγγι,
δέν τ' ἄκουσα τὰ κλάυματα κι εἶδα ν' ἀστράφτη φῶς.

Ἐδῶ βροντῆσαν τ' ἄρματα κι ὁ ἀχὸς ποτὲ δὲ σβῆνει,
σάν προσευχὴ εἶναι σιγαλός, στάσου νὰ τὸν ἀκοῦς.
Ἐδῶ μιὰ νύχτα ἐπήδησε ψηλὰ τοῦ ὀλέθρου ἡ φλόγα
κι ἔλαμψεν ἀναστάσιμη τοῦ νέου καιροῦ ἡ αὐγή.
Ἐδῶ ἡ ψυχὴ τῆς Ρούμελης τὸν χόρτασε τὸν πόνο
κι ἀπέικασε τὴ φοβερὴν ἀλήθεια τῆς ζωῆς.

